

JAKUB

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

Leden

ČÍSLO 1

Ročník 2014

EDITORIAL

Začátek nového roku si téměř samozřejmě spojujeme s dvěma modlitebními týdny, Aliančním týdnem modliteb a Týdnem modliteb za jednotu křesťanů. Jejich smyslem je formovat vstup do nového roku tak, abychom společně věděli, jaký imperativ se dnes vztahuje na nás, vyznavače Kristovy.

K tématu jednoty křesťanů a ekumenismu mluví celá řada autorů, jeden z nich, anglický autor Kim Fabricius připomíná, že Ecumenism, is not anecclesiassuggestion, itisdominicalcommand. Jinými slovy, ekumenismus to není naše volba, to je příkaz, který nám dává Pán. To je první a základní důraz, který si máme společně uvědomovat. Z něho vyplývá, jak se již svým názorem na jednotu s druhými blížíme nebo vzdalujeme zadání Pána Ježíše Krista.

Druhý důraz je pozdější a pochází od apoštola Pavla. Jím Pavel navázal na svého Mistra a do společenství, kterému hrozilo rozpolcení, zaslal provokativní dotaz: Je snad Kristus rozdělen? (1K 1,13) Všem, kdo jeho slovo četli kdysi a kdo je čtou a promýšlejí dnes, je odpověď jasná: Nikoliv, Kristus rozdělen není! Při takové odpovědi na někdejší apoštolovu otázku si pak i my dnes musíme říci: není-li Kristus rozdělen, jak se srovnat se stále ještě neskončeným dělením jeho lidu? Lze vše uzavřít pouze tím, že vztahy mezi křesťany jsou nyní lepší než v minulosti a před negativy zavřít oči?

Važme si toho, že proti minulosti zaznamenáváme posun k lepšímu a chraňme každý pokrok ve vzájemné důvěře. Nicméně, jak chce naše lidství stále kráčet svou cestou, tak často si musíme uvědomovat, že v naplňování Kristova příkazu nejsme a nebudeme u konce. Zvláště v době, když začala éra samostatnosti církvi vůči státu. O to více musíme společně dbát na to, abychom oproštění od závislosti na státním rozpočtu uměli ukazovat, že nás stále pojí to základní – skutečnost, že Kristus je nerozdělen. Jako je jeho celost bytostná, eschatologická a nadčasová, tak má být zakotveno i naše společenství. Ve kterém více než naše lidství, naše sklony a projevy náklonnosti a přízně, je pro nás vědomí, že tvoříme společenství Kristova lidu, jehož síla je v zásadách Božího pořádku a království.

Jako každoročně se budeme scházet v modlitebních ekumenických shromážděních. Ukazujme svým ekumenickým bratřím a sestrám, že jsou pro nás právě takovým přínosem a obohacením jako Kristovo dílo oběti pro každého z nás.

Ať vám všem Pán Bůh bohatě žehná a vaše setkání jsou posilou pro každodenní svědectví okolí, jak je Kristova nerozdělenost inspirativní silou proti nejednotě a rozkladu obecně.

Mgr. Joel Ruml
předseda ERC v ČR

Mons. František Radkovský
delegát ČBK pro ekumenismus

CESTY VÍRY

LUMEN FIDEI

Encyklika papeže Františka o víře

Pokračování

Spása skrze víru

19. Apoštol Pavel nám touto účastí na Ježíšově způsobu nazírání ve svých spisech zanechal popis věřící existence. Ten, který věří, je přijetím daru víry přetvořen v nové stvoření, dostává se mu nového bytí, synovského bytí, **stává se synem v Synu.**

„Abba, Otče“ je nejvíce charakteristickým výrazem Ježíšovy zkušenosti, která se stává jádrem křesťanské zkušenosti (srov. Řím 8,15). Život ve víře je jakožto synovská existence uznáváním původního a radikálního daru, který je základem lidské existence a lze jej shrnout větou sv. Pavla z listu Korint’anům: **„Máš něco, co bys nebyl dostal?“** (1 Kor 4,7). Právě tady je jádro polemiky sv. Pavla s farizeji, diskuse o spáse skrze víru nebo skrze skutky zákona. **Sv. Pavel odmítá postoj toho, kdo chce před Bohem ospravedlnit sám sebe svými vlastními skutky.** Ten, i když je poslušen příkázání a koná dobré skutky, klade sám sebe do centra a neuznává, že původcem dobroty je Bůh. Kdo tak jedná, kdo chce být zdrojem vlastní spravedlnosti, brzy se vyčerpá a zjistí, že nemůže zachovat věrnost ani zákonu. Uzavírá se, izoluje se od Pána a od druhých a jeho život se stává marným, jeho skutky sterilními jako strom, který je daleko od vody.

Svatý Augustin říká svým hutným a účinným jazykem: „Ab eo qui fecit tenebrae ad te – Od toho, který tě učinil, se nevzdaluj, ani kdybys šel k sobě“. **Když si člověk myslí, že vzdálením se Bohu nalezne sebe**

samého, jeho existence ztroskotá (srov. Lk 15,11-24). Počátek spásy je otevření se něčemu předcházejícímu, původnímu daru, který potvrzuje život a opatruje existenci. Jedině v otevřenosti tomuto původu a jeho uznáním můžeme být přetvořeni a dovolit, aby v nás spása působila a činila život plodným, plným dobrých plodů.

Spása skrze víru spočívá v uznání primátu Božího daru, jak to shrnuje svatý Pavel: „Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží“ (Ef 2,8).

20. Nová logika víry se soustředí na Krista. Víra v Kristu nás zachraňuje, protože v Něm se život radikálně otevírá Lásce, která nás předchází a přetváří zevnitř, jedná v nás a s námi.

Jasně se to ukazuje v exegezi, kterou apoštol národů činí nad textem z Deuteronomia, exegezi, která zapadá do hlubší dynamiky Starého zákona. Mojžíš říká lidu, že příkaz Boha není pro člověka přehnaný ani mu není příliš vzdálen. Nelze říci: „Kdo vystoupí do nebe, aby jej vzal?“ nebo „Kdo pro nás přepluje moře, aby jej vzal?“ (srov. Dt 30,11-14). Tato blízkost Božího Slova je svatým Pavlem interpretována ve vztahu ke Kristově přítomnosti v křesťanovi: „Neříkej si u sebe: Kdo vystoupí do nebe?“ – aby totiž Krista přivedl dolů – ani 'Kdo sestoupí do propasti?' – aby totiž Krista vyvedl z mrtvých“ (Řím 10,6-7). Kristus sestoupil na zem a vstal z mrtvých. Svým Vtělením a Vzkříšením Boží Syn objal celého člověka a přebývá v našich srdcích skrze Ducha svatého. Víra ví, že se nám Bůh stal velice blízkým, že **Kristus nám byl dán jako velký dar, který nás vnitřně přetváří, přebývá v nás a tak nám dává světlo, jež osvětluje počátek i konec života, celý oblouk lidské pouti.**

21. Můžeme tak pochopit novost, k níž nás přivádí víra. Věřící je přetvořen Láskou, které se otevřel ve víře, a ve svém otevření této Lásce, která mu byla nabídnuta, rozpíná se jeho existence za sebe.

Svatý Pavel může tvrdit: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20), a povzbuzuje: „ať Kristus vírou přebývá ve vašem srdci“ (Ef 3,17). Ve víře se věřící „já“ zvětšuje, aby bylo obýváno Jiným, aby žilo v Jiném, a tak se rozšiřuje jeho život v Lásce. Sem patří vlastní působení Ducha svatého. **Křesťan může mít Ježíšův zrak, jeho cítění, jeho synovskou ochotu, protože má účast na Jeho Lásce, kterou je Duch.** *V této lásce se nějakým způsobem přijímá Ježíšovo vlastní vidění.* Mimo toto připodobnění v Lásce, mimo přítomnost Ducha, který ji vlévá do našich srdcí (srov. Řím 5,5), je nemožné vyznávat Ježíše jako Pána (srov. 1 Kor 12,3).

Církevní forma víry

22. Tímto způsobem se existence věřícího stává církevní existencí.

Když svatý Pavel mluví k římským křesťanům o jediném těle, kterým jsou všichni věřící v Kristu, vybízí je, aby nebyli domýšliví. Každý má o sobě smýšlet „ve shodě s tím, v jaké míře udělal Bůh každému víru“ (Řím 12,3). Věřící se učí vidět sebe samého, počínaje vírou, kterou vyznává - postava Krista je zrcadlo, ve kterém objevuje svůj skutečněný obraz. A jako Kristus zahrnuje v sobě všechny věřící, kteří tvoří Jeho tělo, křesťan chápe sebe samého v tomto těle, v původním vztahu ke Kristu a k bratřím ve víře. Obraz těla nemá redukovat věřícího na pouhou část anonymního celku, na pouhý prvek velké mašinerie, ale zdůrazňuje spíše živoucí sjednocení Krista s věřícími a všech věřících vzájemně (srov. Řím 12,4-5). **Křesťané jsou „jeden“ (srov. Gal 3,28), aniž by pozbývali svoji individualitu a ve službě druhým se každému dostává vlastního bytí až do dna.**

Rozumí se tak, proč mimo toto tělo, mimo tuto jednotu církve v Kristu, tuto církev, která je – podle slov Romana Guardiniho – „historickou nositelkou Kristova všeobsahujícího pohledu na svět“, víra ztrácí svoji „míru“, nenachází už svoji rovnováhu a nezbytný opěrný prostor. **Víra má nutně církevní formu, vyznává se uvnitř Kristova těla jako konkrétní společenství věřících.** Z tohoto církevního umístění otevírá víra jednotlivého křesťana všem lidem. Svým vlastním dynamismem se slyšené Kristovo Slovo přetváří v křesťanovi na odpověď a samo se stává pronášeným slovem, vyznáním víry. Svatý Pavel tvrdí: „Víra v srdci... a vyznání ústy“ (Řím 10,10).

Víra není privátním úkonem, individualistickým pojetím, subjektivním míněním, ale vzniká z naslouchání a je určena k vyjádření a k tomu, aby se stala zvěstí. Neboť, „jak v něj mohou uvěřit, když o něm ještě neslyšeli? Jak o něm mohou uslyšet bez hlasatele?“ (Řím 10,14). Víra se tedy v křesťanovi projevuje, počínaje obdržením daru, Lásky, která jej táhne ke Kristu (srov. Gal 5,6), dává účast na putování církve, která putuje v dějinách vstříc dovršení. Kdo je tímto způsobem přetvořen, otevírá se novému způsobu vidění a **víra se pro jeho oči stává světlem.**

PASTORACE

TÝDEN MODLITEB ZA JEDNOTU KŘEŠŤANŮ

Ve dnech **18. - 25. ledna 2014** se křesťané na severní polokouli jako obvykle spojí v **modlitbě za dar jednoty**.

Mottem letošního Týdne modliteb bude je věta apoštola Pavla:

„Je snad Kristus rozdělen?“(1Kor 1,13)

Texty připravili kanadští křesťané.

Týden modliteb za jednotu křesťanů se slaví na severní polokouli každoročně ve dnech 18. - 25. ledna 2013. Tato data navrhl v roce 1908 Paul Wattson, aby spojil svátky sv. Petra a sv. Pavla. Katolická církev si navíc připomíná památku Panny Marie, matky jednoty křesťanů. Na jižní polokouli, kde leden patří do období prázdnin, církve často využívají k oslavě Týdne modliteb jiné dny, např. kolem Letnic, jež mají pro jednotu církve také symbolický význam.

"Važme si toho, že proti minulosti zaznamenáváme posun k lepšímu a chraňme každý pokrok ve vzájemné důvěře," komentují aktuální stav ekumenického dialogu autoři české přemluvy k modlitebním textům, "nicméně, jak chce naše lidství stále kráčet svou cestou, tak často si musíme uvědomovat, že v naplňování Kristova příkazu nejsme a nebudeme u konce. (...) Jako je Kristova celost bytostná, eschatologická a nadčasová, tak má být zakotveno i naše společenství. Ve kterém více než naše lidství, naše sklony a projevy náklonnosti a přízně, je pro nás vědomí, že tvoříme společenství Kristova lidu, jehož síla je v zásadách Božího pořádku a království."

Autor: Ondřej Mlěčka, tiskové středisko ČBK

Z KANCELÁŘE

V lednu budu zpracovávat žádosti o dotace od Ministerstva kultury na opravy kostela sv. Jakuba a střechy kostela v Loučkách.

Také budu žádat Město Železný Brod o jednorázový příspěvek ve výši 100.000,- Kč.

Liberecký kraj zatím ještě nevyzval k psaní žádosti o dotace, proto nevím, jestli letos od Kraje dotace vůbec budou.

Prosím i vás o finanční pomoc k dokončení oprav fasády kostela sv. Jakuba.

Předem vřele děkuji.

P. Jan

EKONOMIKA

Výnos sbírek za prosinec je 15 183,- Kč.

Z toho bylo posláno na biskupství jako Svatoštěpánská koleda na potřeby diecéze 2 058,- Kč.

Děkuji Severočeským komunálním službám za dar na opravu kostela ve výši 30 000,- Kč.

Děkuji také organizaci Kirche in Not za dar 135 000,- Kč na zakoupení auta. Auto Kia Sportage bylo zakoupeno za 170 000,- Kč. Částku 35 000,- Kč jsem zaplatil z vlastních zdrojů. Auto je ve farním majetku.

Na kuchyň bylo vybráno 11 050,- Kč. Všem dárcům děkuji.

Účetnictví celého farního obvodu vede paní Drahoňovská. Výsledky zpracování všech údajů budou známy později.

P. Jan

UPOZORŇUJEME

Biblické hodiny se budou konat každou středu.

18. 1. a 25. 1. v 9:00 bude ekumenické setkání na ř.k. fáře v Žel. Brodě.

V neděli 19. 1. bude sbírka na katolické školy.

Pro život farnosti je důležitá komunikace. Pokud by někdo měl nějakou připomínku, radu nebo nápad, který se týká čehokoli, co souvisí s farností, ať neváhá a sdělí mi to. Ne vše jde splnit, ale i malá připomínka nebo nápad může být přínosem pro život farního společenství. Nebojte se ptát, nebojte se radit.

P. Jan

PŘEJEME

V lednu oslaví svá životní jubilea :

Josef Pešata 10 let

Jiří Plíhal

Ludmila Jirásková

Eva Pešatová

otec Kryštof Mikuszewski 45 let

Bernadeta Žilíková

Jiří Pastorek 55 let

Marie Hůlbojová 45 let

Karel Maryška
Jan Martínko
Jacek Sokolowski

Hana Plívová
Petr Plíva

Všem jim za farnost přejeme stálou Boží ochranu, mnoho lásky,

NENECHTE SI UJÍT

Občanská beseda a ČKA Železný Brod zve na

VERNISÁŽ "KLÁŠTERY A JEJICH LIDÉ" fotografie Jiřího Chalupy

Městská galerie Vlastimila Rady- Železný Brod **čtvrtek 9.1.2014 v 17:30h.**

a následnou **BESEDU A AUTORSKÉ ČTENÍ** Aleny Ježkové z knihy **TICHÁ SRDCE** v **KC Kino** v **19h.**

Srdečně zveme na

SETKÁNÍ POLSKO-ČESKÝCH RODIN,

kteří se bude konat 10.1. V 18:00 hodin bude mše sv. v kostele sv. Jakuba a po ní se sejdem na faře v Železném Brodě.

FÓRUM

Byl jsem požádán, abych napsal pár řádků o tatínkovi, který se staral mnoho let o kostel v Loučkách. Úkol to není lehký, neboť vím, že věřící lidé tam tatínka znali lépe než já a tak nevím, zda to dokážu dost dobře.

....začnu tedy podobně jako jsem psal o mamince:

Před lety se mě ptal jeden nevěřící kamarád: "Proč ten tvůj táta pořád chodí do toho kostela, když mu Bůh stejně nepomůže?" A já tenkrát nevěděl co mu na to říci. Měl pravdu. Táta neměl v životě žádné štěstí, celý život nesl svůj těžký kříž - svoji nemoc, pro kterou navíc mnoho zdravých lidí ještě i dnes nemá vůbec pochopení o tom psát nebudu. Když odešel na věčnost, našel jsem v jeho knížkách, (které měl na stole a často je čítával), založené svaté obrázky, často staré, potrhané, které si schovával po svých rodičích. Mezi nimi jeden opravdu krásný, kterého si velmi vážím: Je na něm vyobrazeno hezké děvče klečící zbožně před Svatostánkem v kostele a pod tím obrázkem je tento text:

"Jezu, ve Svátosti jenž tu skrytě dlíš,
srdce toužícího žádost naplníš."

I tento obrázek mi pomohl pochopit, proč třeba Otec Jan Jucha říkal, že tatínek měl v tom kostele druhý domov. On tam opravdu chodíval na dlouhé hodiny, staral se svědomitě o květy a výzdobu před každou nedělí, často tam trávil celé dny až do tmy - když třeba chystal vánoční výzdobu. Nikomu, (ani nám doma) nikdy neříkal proč. Věděl, že víra je dar a ten dává Bůh a proto nikdy nikoho nekáral, nekritizoval a neodsuzoval, ani ty největší " hříšníky a nevěřící", ale prosil v tom kostele za všechny, a já už teď vím, že URČITĚ i za

mě... a možná jen díky tomu mohu teď napsat tento článek o tatínkovi, o kostele....

Já už vím, že tam nechodil proto aby mu Bůh splnil nějaká sobecká přání a učinil ho šťastným v životě...(vždyť stačí když se podíváme na osudy apoštolů a svatých mučedníků). On tam chodil z lásky k Bohu, aby pomohl on Jemu. Proto tak pečlivě před každou slavností ručně maloval obrázky pro děti a pozvánky, které roznášel po okolí. Pamatuji se třeba na slavnost 200 let posvěcení kostela - jak ručně sám kreslil a maloval velké barevné plakáty, bez PC, bez kopírky, každý znovu, každý zvlášť.... Věnoval této činnosti vždy svědomitě všechn svůj čas na prvním místě.

Poctivě musím přiznat, že ne vždy jsem tátovi správně rozuměl. Dnes už ale vím dobře, že to všechno dělal nikoliv proto, aby si fanaticky plnil svoji povinnost katolíka, (a aby si tak dokázal že je lepší než druzí), nýbrž proto, že měl krásný, živý vztah k Tomu, kdo "...skrytě dlí ve Svatostánku.." jak se to naučil od svých rodičů a prarodičů a jak o tom svědčí tyto krásné, poztráčené svaté obrázky našich babiček z dob, kdy tento kostel býval ještě každou neděli plný. Třeba ještě pan farář Pikora velmi dbal, aby dveře byly stále odemčené pro každého, kdo jde kolem... Dnes už to není možné... doba se změnila. Tatínka moc mrzelo nejen to, že i tento kostel už zloději ochudili o krásnou výzdobu a na důkladně zamčených dveřích musí být alarm, mnohem hůře však nesl to, že i v neděli je kostel skoro prázdný...

Zrovna nedávno jsem četl v nějakém časopise krásná slova emeritního papeže Benedikta XVI.: "...život ve své plnosti je vztah s tím, kdo je zdrojem života. Jestliže jsme ve vztahu k tomu, jenž neumírá, jenž je Životem samotným a samotnou Láskou, pak jsme v životě, pak skutečně a doopravdy "žijeme"."

..a když se dívám na ten krásný svatý obrázek mého táty o kterém jsem psal a když čtu tato krásná slova Benedikta XVI., myslím, že už rozumím dobře nejen tatínkovi, ale i tomu, proč dnes už mnoho lidí kostel k životu nepotřebuje, hlavně lidé mladí, a to i ti, kteří v tom ještě vyrůstali. My už neumíme sdílet tento krásný vztah k s tím, kdo skrytě dlí ve Svatostánku - s Dárcem Života a Lásky, jako to bývalo pro naše babičky samozřejmostí, jako to uměl třeba ještě můj táta.... Ale já těm mladým rozumím! Mohu teď totiž mluvit trochu sám o sobě, (ani mě to do kostela v mladších letech zrovna netáhlo) - a dnes už vím proč: **PROTOŽE JSEM JEŠTĚ NEZNAL LÁSKU BOŽÍ !!!** nám dnes stačí ke štěstí srdce přítelkyně - přítele, (a k tomu v

lepším případě televize, počítač... v horším alkohol a drogy...) a dokud nás takový život uspokojuje tak si o sobě nai

vně myslíme, že víme co je láska líp než pan farář nebo zaostalá babička... líp než "hloupá" Církev... a před Svatostánkem je pak smutné prázdno. On - Ježíš - nejlepší přítel který nikdy nezradí tam na nás přítom stále čeká - ve dne v noci... s láskou čeká! "On je Láskou", říká Benedikt XVI.! Dnes už málokdo rozumí... a proto většinou hledáme lásku a štěstí jinde... bloudíme od Něho daleko ve světě...

...a až když pak jednoho dne zaslechneme Jeho tichý hlásek:

"Stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře, k tomu vejdu." (Zjev, 3,20) ..pak se slzami v očích pochopíme, že jsme hledali špatně.

Děkoval jsem mamince, musím poděkovat i tatínkovi. Za to, že mi pomohli najít. Svým životem, svým příkladem, svojí modlitbou.

V tom kostele v Loučkách jsou na zdech nádherné malby. Na jedné z nich nesou dva andělé velmi moudrý nápis:

"HLE ZDE DŮM BOŽÍ A BRÁNA NEBESKÁ A JÁ NEVĚDĚL"

Ani já NEVĚDĚL, když mě rodiče nutili chodit do toho kostela a tam jsem tento text vždy v neděli při mši znovu a znovu - stokrát znuděně čítával a netrpělivě zlobil maminku kdy už půjdeme konečně z toho studeného kostela domů. Dnes už VÍM, za což děkuji především jim - rodičům.

Dnes je moderní říkat, že "Bůh je všude. Tak proč do kostela?" Když tyto sebevědomé řeči slyším, vždy si vzpomenu na ty zástupy a davy lidí, co se tlačily na Ježíše když chodil mezi námi po této planetě, uzdravoval tělo i duši - odpouštěl hříchy. A vůbec těm zástupům nevadilo, že "Bůh je všude". A já už teď vím, že tento Ježíš je stejně fyzicky (i když pro naše oči neviditelně) přítomen mezi námi pod způsobou chleba a vína a ti, kterým bylo dáno toto tajemství poznat za Ním spěchají úplně stejně jako tenkrát a nepotřebují ani číst o těch krásných eucharistických zázracích (jak o nich třeba teď píše v časopise Immaculata), kterými Pán tuto svoji přítomnost dosvědčuje, kdy se hostie proměnila natrvalo v srdeční sval a krev, nebo kdy vizionářky jako Terezie Neumanová nebo Martha Robinová desítky let přijímaly jedinou potravu - svatě přijímání.

I já věřím, že ten Jeho krásný Dům v Loučkách se dočká nejen důstojné opravy jakou si "Život a Láska" zaslouží, ale i toho, že v neděli bude zase plný Jeho oveček - že ten kdo nás od stvoření nejvíc miluje, nám dá zas objevit nejen poztráčená moudra našich babiček, ale s tím také především tento jejich poklad nejvzácnější - živý vztah k Bohu! - tedy tu nejkrásnější, živou víru, kterou ztrácíme, a kterou přitom dnešní stále horší svět potřebuje jako sůl!!! a o které jsem se proto pokusil maličko zde svědčit na příkladu těch co nás předešli, i když vím, že mnozí by to dokázali mnohem lépe než já.

Tomáš Šilhán

AŤČIN SLOUPEK

CHOTĚŠOV

Dominantou obce Chotěšov je barokní konvent kláštera. Klášter byl založen v letech 1202 – 1210 blahoslaveným Hroznatou pro řád premonstrátek. Za husitských válek roku 1421 byl klášter vypálen, za třicetileté války několikrát vydrancován. Do dnešní barokní podoby byl přestavěn stavitelem Jakubem Augustonem mladším v letech 1734 – 1756. Vyzdoben je freskami Julia Luxe. Za vlády Josefa II., byl klášter roku 1782 zrušen. Chotěšovské panství koupil roku 1822 rod Thurn – Taxisů z Regensburgu. V roce 1878 byla konventní budova pronajata a později prodána sestřám řádu Navštívení Panny Marie. Ty založily v Chotěšově dívčí internátní školu. V letech 1950 – 1973 sloužil klášter jako vojenská kasárna. Dnes je převážná část kláštera v majetku obce Chotěšov. Od roku 2010 je klášter prohlášen národní kulturní památkou. Klášterní muzeum se rozšířilo o expozici dobrovolných hasičů. Při prohlídkách je možné navštívit klášterní kostel, kapitulní síň, další sály vyzdobené freskami a gotické sklepy. Zpestření poskytují doprovodné výstavy, stálá výstava historie obce a kláštera včetně vzpomínky na Karla Kryla. To jsou informace o klášteře, který jsme navštívili cestou z Mariánských Lázní. Už jsem o tom psala minule.

Aťka

MODLITBA PAPEŽE FRANTIŠKA NA PRSTECH RUKY

Je to velmi jednoduchý a snadno zapamatovatelný návod k modlitbě, který dával papež František lidem v době, když ještě nebyl ani papežem, ani kardinálem.

1. Palec je prst směrem k vám. Proto se začínáme modlit za ty, kteří jsou vám nejbližší. Jsou to lidé, které si pamatujeme nejlépe. Modlitba za naše milované je "sladká povinnost."

2. Další prst je **ukazováček**. Modlete se za ty, kdo učí, vzdělávají a léčí. Do této kategorie patří učitelé, profesori, lékaři a kněží. Potřebují podporu a moudrost, aby určovali ostatním správný směr. Vždy na ně pamatujte ve svých modlitbách.

3. Další prst **prostředníček** je nejvyšší. Připomíná naše vůdce. Modlete se za prezidenta, poslance, podnikatelé a vedoucí pracovníky. Jsou to lidé, kteří řídí osud našeho národa a ovlivňují veřejné mínění ... právě oni potřebují Boží vedení.

4. Čtvrtý prst je **prsteníček**. Mnozí se budou divit, ale je to náš nejslabší prst, každý učitel klavíru, to může potvrdit. Ten je tam, aby nám připomněl modlitbu za slabé, za ty, kteří se potýkají s problémy a za nemocné. Oni potřebují vaše modlitby ve dne i v noci. Modliteb pro ně nebude nikdy příliš mnoho. A je to pozvání i k modlitbě za manželské páry.

5. A konečně je tu náš malý prst - **malíček**, nejmenší ze všech. Musíte se vnímat malými před Bohem a bližními. Jak říká Bible, "poslední budou první." Malíček nám připomíná, abychom se modlili za sebe ... Poté, co jste se modlili za všechny ostatní, oni budou moci lépe pochopit, jaké jsou vaše potřeby a jak se na ně dívat z pravého pohledu.

PODĚKOVÁNÍ

Na počátku roku chci poděkovat všem za pomoc s úklidem a výzdobou kostela v uplynulém roce. O Boží ochranu pro rok nový prosí

V. Petružálková

OHLÉDNUTÍ

DEMARKURTYZACE V BOZKOVĚ

Vánoční čas je za námi. Čím jsme byli obdarováni a co jsme položili k nohám Ježíška? S přípravou darů do jesliček jsme začali víkend v adventu v Bozkově.

V pátek po mši sv. nám P. Gajdošík otevřel prostor k uvažování zajímavým příběhem z Orientu.

Pro těžkou práci pastýře velbloudů byli odchyťováni chlapci z cizích kmenů. Po těžkém výcviku chlapci obalili hlavu čerstvou kůží z velblouda, do které vlasy prorůstaly. Když na prudkém slunci kůže vysychala, působila velkou bolest. Kdo těžkou zkoušku přežil, byl nadosmrti pastevcem velbloudů, smarkurtem, a byl přesvědčován, že je to spolu s pokrývkou hlavy to nejcennější, co má.

Tento příběh zaslechla matka, které beze stopy zmizel syn. Vydala se ho hledat a v jednom z pasáků ho poznala. Šťastná se k němu přiblížila, ale syn jí nepoznal. Po druhé se snažila opět synovi připomenout domov, otce, bratry, rodinu. Majitel zjistil nebezpečí, markurt dostal luk a šíp, aby chránil svoje bohatství, svůj žalář. Při třetím setkání matka svou touhu osvobodit syna zaplatila životem.

Čas rozjímání, modlitby a duchovního slova nám pomohl otevřít brány našeho vězení a celý adventní čas byl věnován demarkurtyzaci.

Chlapec byl vězněm. Také my jsme ve svém životě spoutaní vším možným. Působí na nás různé vnější vlivy, které nás odvádějí od toho, co je opravdu důležité. Někdo je ovlivněn reklamou, jiný televizí, hromaděním věcí nebo jinými lákadly, na kterých se postupně stává závislým. Je to také takové „vymývání mozků“. Pak zapomínáme na své přátele, nevěnujeme čas ani sobě a našemu vztahu s Bohem. Dá mnoho práce, abychom se od všeho, co nás spoutává a dělá slepými, osvobodili.

V těchto dnech soustředění jsme se snažili porozumět, pochopit, odpoutat se od všech závislostí – aby v nás proběhla „demarkurtyzace“. A to je to, o co se musíme snažit po celý život, bránit se zotročení, které je ničí naše vztahy s našimi bližními, se sebou samými i s Bohem, který je naším Otcem i Matkou.

Každý den nás bylo okolo dvaceti, scházeli jsme se ze širokého okolí. Někdo přijel ze Semil a někdo dokonce až z Mělníka. Získáváme i nová přátelství navazujeme užší vztahy.

Po celý čas se o nás výborně staral bratr Jaroslav a Barbora Kurfiřtová a patří jim náš dík.

Jistě si každý odnesl svůj díl a s radostí jsme mohli chválit Pána u Jesliček.

L.J.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Denní modlitba Apoštolátu a její úmysly

Nebeský Otče kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie Od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

LEDEN

Všeobecný: Aby byl podporován opravdový hospodářský rozvoj, který respektuje důstojnost každého člověka.

Evangelizační: Aby křesťané různých vyznání směřovali k jednotě, po které toužil Kristus.

Národní: Aby Pán svou mocí přivedl k naplnění každé dobré rozhodnutí a dílo víry.

Najděte si každý den chvíli a zamyslete se v modlitbě nad daným veršem z Bible

1.1.	1. čt: Nm 6,22-27 Žl: Zl 67 2. čt: Gal 4,4-7 Ev: Lk 2,16-21	Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích.
2.1.	1. čt: 1Jan 2,22-28 Žl: Zl 98 Ev: Jan 1,19-28	Kdo vyznává Syna, má i Otce. A to je zaslíbení, které on nám dal: život věčný.
3.1	1. čt: 1Jan 2,29-3,6 Žl: Zl 98 Ev: Jan 1,29-34	A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: „Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.“ Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží.“
4.1	1. čt: 1Jan 3,7-10 Žl: Zl 98 Ev: Jan 1,35-42	Jan spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: „Hle, beránek Boží.“
5.1	1. čt: Sir 24,1-16 Žl: Zl 147 2. čt: Ef 1,3-18 Ev: Jan 1,1-18	Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.
6.1	1. čt: Iz 60,1-6 Žl: Zl 72 2. čt: Ef 3,2-3a.5-6 Ev: Mt 2,1-12	Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství, že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.
7.1	1. čt: 1Jan 3,22-4,6 Žl: Zl 2 Ev: Mt 4,12-25	A to je jeho přikázání: věřit jménu jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovat, jak nám přikázal.
8.1	1. čt: 1Jan 4,7-10 Žl: Zl 72 Ev: Mk 6,34-44	V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.
9.1	1. čt: 1Jan 4,11-18 Žl: Zl 72 Ev: Mk 6,45-52	Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.
10.1	1. čt: 1Jan 4,19-5,4 Žl: Zl 72 Ev: Lk 4,14-22a	Řekne-li někdo: „Já miluji Boha,“ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.
11.1	1. čt: 1Jan 5,5-13 Žl: Zl 147 Ev: Lk 5,12-16	Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží?
12.1	1. čt: Iz 42,1-4.6-7 Žl: Zl 29(28) 2. čt: Sk 10,34-38 Ev: Mt 3,13-17	Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nezeslábně, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje.
13.1	1. čt: 1Sam 1,1-8 Žl: Zl 116B Ev: Mk 1,14-20	Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangelium.

14.1	1. čt: 1Sam 1,9-20 Žl: 1Sam 2 Ev: Mk 1,21b-28	I žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci.
15.1	1. čt: 1Sam 3,1-20 Žl: Zl 40 Ev: Mk 1,29-39	A Hospodin přišel, stanul a zavolal jako předtím: „Samueli, Samueli!“ Samuel odpověděl: „Mluv, tvůj služebník slyší.“
16.1	1. čt: 1Sam 4,1-11 Žl: Zl 44 Ev: Mk 1,40-45	Přijde k němu malomocný a na kolenou ho prosí: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš se slitoval, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chei, buď čist.“
17.1	1. čt: 1Sam 8,4-22a Žl: Zl 89 Ev: Mk 2,1-12	Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy“ – řekne ochrnutému: „Právím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“
18.1	1. čt: 1Sam 9,1-10,1 Žl: Zl 21 Ev: Mk 2,13-17	Když šel Ježíš dál, viděl Leviho, syna Alfeova, jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním.
19.1	1. čt: Iz 49,3,5-6 Žl: Zl 40(39) 2. čt: 1Kor 1,1-3 Ev: Jan 1,29-34	Pevně jsem doufal v Hospodina, on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání.
20.1	1. čt: 1Sam 15,16-23 Žl: Zl 50 Ev: Mk 2,18-22	Hle, poslouchat je lepší než obětní hod, pozorně rozvažovat je víc než tuk beranů. Vzdor je <i>jako</i> hříšné věštění a svéhlavost <i>jako</i> kouzla a <i>ctění</i> domácích bůžků.
21.1	1. čt: 1Sam 16,1-13 Žl: Zl 89 Ev: Mk 2,23-28	Hospodin však Samuelovi řekl: „Nehleď na jeho vzhled ani na jeho vysokou postavu, neboť já jsem ho zamítl. Nejde o to, jak se dívá člověk. Člověk se dívá očima, Hospodin však hledí srdcem.“
22.1	1. čt: 1Sam 17,32-51 Žl: Zl 144 Ev: Mk 3,1-6	A David dodal: „Hospodin, který mě vytrhl ze spárů lva a medvěda, ten mě vytrhne i ze spárů tohoto Pelištejce.“ Saul tedy Davidovi řekl: „Jdi; Hospodin buď s tebou!“
23.1	1. čt: 1Sam 18,6-19,7 Žl: Zl 56 Ev: Mk 3,7-12	A nečistí duchové, jakmile ho viděli, padali před ním na zem a křičeli: „Ty jsi Syn Boží!“
24.1	1. čt: 1Sam 24,3-21 Žl: Zl 57 Ev: Mk 3,13-19	Pak Davidovi řekl: „Jsi spravedlivější než já. Ty mi odplácíš dobrým, ale já jsem ti odplácel zlým. Dals mi to dnes najevo, když jsi mi prokázal dobro. Hospodin mě vydal do tvých rukou, ale tys mě nezabil.
25.1	1. čt: Sk 22,3-16 (Sk 9,1-22) Žl: Zl 117(116) Ev: Mk 16,15-18	"Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?" Zeptal se: "Kdo jsi, Pane?" Ten odpověděl: "Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.
26.1	1. čt: Iz 8,23b-9,3 Žl: Zl 27(26) 2. čt: 1Kor 1,10-17 Ev: Mt 4,12-23	Bud'te všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte.

27.1	1. čt: 2Sam 5,1-7.10 Žl: Zl 89 Ev: Mk 3,22-30	Je-li dům vnitřně rozdělen, nebude moci obstát.
28.1	1. čt: 2Sam 6,12b-19 Žl: Zl 24 Ev: Mk 3,31-35	Ježíš řekl: „Hle, moje matka a moji bratři! Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“
29.1	1. čt: 2Sam 7,4-17 Žl: Zl 89 Ev: Mk 4,1-20	U jiných je slovo zaseto do trní: Ti slyší slovo, ale časné starosti, vábivost majetku a chtivost ostatních věcí vnikají do nitra a dusí slovo, takže zůstane bez úrody.
30.1	1. čt: 2Sam 7,18-29 Žl: Zl 132 Ev: Mk 4,21-25	Řekl jim také: „Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám, a ještě přidá.
31.1	1. čt: 2Sam 11,1-17 Žl: Zl 51 Ev: Mk 4,26-34	S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak.

Svátky a slavnosti v lednu:

- 1.1. Slavnost Matky Boží Panny Marie
- 2.1. sv. Basil Veliký a sv. Řehoř Naziánský
- 6.1. Slavnost Zjevení Páně
- 14.1. sv. Sáva Srbský
- 17.1. sv. Antonín Veliký
- 18.1. Panna Maria, Matka jednoty křesťanů
- 21.1. sv. Anežka Římská
- 24.1. sv. František Saleský
- 25.1. Svátek Obrácení svatého Pavla
- 28.1. sv. Tomáš Akvinský
- 31.1. sv. Jan Bosko

GLOSY

Ty skutečně hodnotné věci se často nerodí z blahobytu a štěstí, ale derou se na svět v bolestech a nesnázích. Proč je smutek a zoufalství tak dobrým průvodcem tvůrčí činnosti a nepředčí je ani radost a bohatství, to doopravdy nevím.

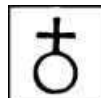
Čas, který strávíte s lidmi, kteří Vám někdy, nějak ublížili a ve kterém se snažíte je mít rádi, je doopravdy Bohem požehnaný. Asi zrovna tak, jako čas, který strávíte se svým dítětem na rameni, ve snaze, aby by si odříhlo.

Eva Havlíčková-Pavková

KALENDÁŘ

6.1. (pondělí)	16:30	Mše svatá Slavnost Zjevení Páně /Tří králů/
6.1.	19:00	Tříkrálový koncert v kostele sv. Jakuba v Ž. Brodě
8.1. (středa)		Biblická hodina po mši sv. na faře v Ž. Brodě
9.1.	17:30	Vernisáž Kláštery a jejich lidé v Měst. galerii Vl. Rady
	19:00	beseda v KC Kino
10.1. (pátek)	18:00	Mše sv. a po ní setkání polsko-českých rodin na faře v Ž. Brodě
12.1. (neděle)		Křtu Páně, začíná liturgické mezidobí
14.1. (úterý)	18:00	Mše sv. na faře v Ž. Brodě Od tohoto data večerní mše sv. na faře až do odvolání.
15.1. (středa)		Biblická hodina
od 18.1. (sobota) do 25.1. (sobota)		Týden modliteb za jednotu křesťanů
18.1.	9:00	Ekumenická bohoslužba a setkání na římskokatol. faře v Ž. Brodě
22.1.		Biblická hodina
25.1. (sobota)	9:00	Ekumenická bohoslužba a setkání na římskokatol. faře v Ž. Brodě
26.1.	16:00	Rodinky na faře v Ž. Brodě
29.1. (středa)		Biblická hodina
2.2.		Svátek Uvedení Páně do chrámu /Hromnice/

PRAVIDELNOSTI

Pravidelný pořad bohoslužeb

Železný Brod	kostel sv. Jakuba	úterý 18:00
		středa 18:00
		čtvrtek 18:00
		pátek 18:00
		neděle 8:30
Bzí	kostel Nejsvětější Trojice	sobota 18:00
Držkov	kostel sv. Bartoloměje	čtvrtek 16:00
Krásná	kostel sv. Josefa	neděle 16:00
Loučky	kostel sv. Antonína	neděle 11:00
Zásada	kaple sv. Prokopa	sobota 16:00

Své příspěvky či připomínky můžete předávat p. Janovi, nebo Lence Pešatové, nebo také posílat v elektronické podobě na adresu: **fz.jakub@seznam.cz** a to vždy do předposlední neděle v měsíci.

Redakce si vyhrazuje právo krátit či upravovat příspěvky.

Zpravodaj pro svoji vnitřní potřebu vydává ŘK farnost Děkanství Železný Brod. **Doporučený příspěvek na tisk 5,- Kč, sponzorský 10,- Kč**

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: **483 389 223, 731 479 031**

číslo účtu: 500601574/0600 v GE Money Bank

e-mail: farabrod@volny.cz, janjucha@email.cz

Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná

Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jan Jucha, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz